

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2017/18, 30. april 2018, številka 4, letnik VII

Potovanje v oddaljeno Kambodžo

»Sport napreduje iz leta v leto«

Obilo dogodivščin v zimski šoli v naravi

Dan zdravja: Sodelovanje vseh generacij

Branje = neskončno potovanje

Moj prijatelj Piki Jakob na športnem dnevu

Območno tekmovanje ekip prve pomoči

Zlato in srebrno priznanje na Glasbeni olimpijadi

Obisk ameriških gostov

IRIS VODIŠEK, 7.A

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

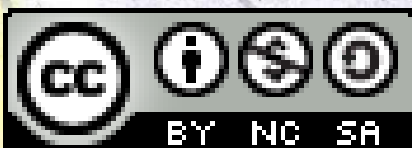
šolsko leto 2017/18, 30. april 2018, številka 4, letnik VII

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Rina Medjić, Maruša Sajovic, Hana Obrez, Matija Zupan, Tina Vodišek, Janja Verdel, Eva Bezgovšek, Miha Zupan, Ana Cvibošek, Neli Kajtna, Jure Šantej, Lija Kolar, Eva Pinter, Tadej Medved, Anja Selič, Rok Gašperčič, Neža Jančič Kokotec, Jaša Knez, Lara Pavlovič, Julij Mrgole, Zoja Ojsteršek, Lana Selič

Naslovnica: Iris Ilijevec Vodišek

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

POTOPIS

Potovanje v oddaljeno Kambodžo

Kambodža je država v jugovzhodni Aziji. Na zahodu in severozahodu meji na Tajsko, na severovzhodu na Laos ter na vzhodu in jugovzhodu na Vietnam, medtem ko je na jugu Tajski zaliv. Njeno glavno mesto je Phnom Penh, uradni jezik je kmerščina. Na površini 181,035 km² živi približno 15 milijonov prebivalcev.

Zgodovina Kambodže je kar žalostna, saj so v 70. letih v času komunističnega režima izvedli genocid in pobili približno dva milijona ljudi. Takrat je to predstavljalo 15 do 20 odstotkov vseh prebivalcev. Pobijali so predvsem izobražence. Za vse, ki so morali nositi očala, so mislili, da so izobraženi in so jih preprosto ubili. Zato so vsi izobraženci bežali na podeželje, da bi se skrili. Še danes obstajajo minska polja. Kot posledico teh minskih polj je še vedno mogoče srečati ljudi, ki so brez rok in nog.

Dežela je bolj ravna in ima občasno gričevje ter je dokaj enolična. Kambodža ima tipično tropsko podnebje, ki ima dva ciklusa – suhega in deževnega. Suho je od oktobra do maja, deževno pa od maja do oktobra. V sušnem obdobju je zemlja že pošteno presušena, zelo je prašno in zelenja ni veliko. Ko je konec deževnega obdobja, je vse zeleno. Zemlja je rdečkasta in dokaj rodovitna. Največ pridelajo riža, ki ga izvažajo predvsem na Tajsko. V Kambodži je tudi veliko sadja, predvsem tropskega – kokos, ananas, mango in podobno. Njihova osnovna hrana je riž, ki ima tudi razne izpeljanke, kot so riževe testenine in riževa moka. V Kambodži je turizem ena osnovnih panog gospodarstva, zato je tudi

zelo dobro razvit (najbolj v Siem Reapu). Razvita je tudi tekstilna industrija.

Glede religije prevladujejo budisti, nekaj je tudi muslimanov. Šolski sistem je bistveno slabši in preprostejši kot pri nas. Otrok obvezno potrebuje uniformo, če želi iti v šolo. Seveda se najde tudi kakšen otrok, ki šole ne obiskuje zaradi pomanjkanja denarja.

Mira Siljan je z možem v Kambodžo potovala konec februarja 2018. Z letalom sta pristala v Siem Reapu, nato sta po Kambodži, predvsem z avtobusom, tudi potovala. Za to potovanje sta se odločila, ker sin že drugo leto dela v Siem Reapu kot pilot. Ker mu je tam zelo všeč, si je želel, da bi to čudovitost doživela in si ogledala tudi njegova starša.

Temperature so jima zelo ugajale. Ko so bile pri nas v Sloveniji krepko pod lediščem, je bilo tam približno 30 stopinj Celzija. Glede hrane je bila res velika izbira predvsem v turističnih krajih – od kmerske hrane do tajske, italijanske, francoske in seveda ameriške. Njihova specialiteta so tudi žuželke, kače in krokodili, veliko je tudi morske hrane. Sama teh posebnih specialitet nista poskusila, saj je za to treba veliko poguma. Hrana

je zasnovana predvsem na rižu, zelenjavi in močnih začimbah.

Ves cestni promet poteka bolj ali manj brez pravil, resnično tako, kot ga lahko opazimo na posnetkih na različnih spletnih portalih, kot je YouTube. Poteka počasneje kot pri nas, a sta se z lahkoto navadila na to. Osnovno prevozno sredstvo predstavljajo skuterji in lahki motorji. Na cesti je tudi veliko otrok na kolesih. Zakonodaja je bistveno manj stroga kot pri nas, saj za motor sploh ne potrebujejo izpita, prav tako ni tehničnih pregledov vozil. Posledica tega je, da so motorji v prometu v zelo slabem tehničnem stanju – slabe zavore ... Značilno turistično prevozno sredstvo je tuk tuk, to je neke vrste prikolica oziroma kočija, priklopljena na motor.

Iz tega izvira zanimiva dogodivščina, ko sta bila v Pnomh Penhu in sta se zjutraj s tuk tukom peljala na avtobusno postajo. Po približno petdesetih metrih so se bližali križišču s semaforjem (semaforji so zelo redki in jih ljudje pogosto ne upoštevajo). Voznik njunega tuk tuka je malo pogledoval naokrog in videl, da pred semaforjem stoji avto. Ko ga je zagledal, je bilo do avtomobila še približno deset metrov. Zavore mu niso delovale, zato je zaviral kar z nogami, obute pa je imel japonke. Kljub temu so se nevarno

približevali avtomobilu in povsem jasno je bilo, da se kljub nizki hitrosti ne bodo mogli pravočasno ustaviti. Tik pred trkom je voznik tuk tuka enostavno dvignil motor in ga prestavil desno od avtomobila ter tako za nekaj centimetrov preprečil nezgodo.

Uporaba čelad naj bi bila sicer obvezna, vendar če te slučajno ustavi policist, je kazen zelo mila – znaša približno štiri evra. Čisto običajno je, da se na motorju pelje tudi pet oseb hkrati. V spominu jima je ostal prizor, ko so na motorju sedeli trije potniki – spredaj voznik, za njim pes, ki je sedel in imel sprednje tačke na ramenih voznika, zadaj pa je sedel še en moški.

Življenjski standard ljudi je bistveno nižji od našega, ampak po njunem pripovedovanju so ljudje kljub temu zelo srečni, sproščeni, zadovoljni, nasmejani in gostoljubni. Počutila sta se varno zaradi prijznosti in ustrezljivosti ljudi. V Siem Reapu sta si ogledala kompleks templjev Angkor, star tisoč let. Znotraj tega je Angkor Wat, ki je največji verski spomenik na svetu in je simbol Kambodže ter ga imajo upodobljenega tudi na zastavi.

Po nekaj dneh sta šla z možem v Phnom Penh (glavno mesto) z avtobusom in opazovala pokrajino in razmere, v katerih živijo ljudje. V neturističnih delih sta bila na nek način neprijetno presenečena zaradi številnih odpadkov ob cesti in okrog hiš.

Odpeljala sta se tudi do obale in na koncu na turistični otok s prečudovitimi plažami in z lepo vodo ter se prepustila uživanju. Zgodilo se jima je veliko zanimivih prigod.

Ogledala sta si tudi predstavo s starodavnimi plesi v razkošnih tradicionalnih oblačilih. Ena zanimivejših dogodivščin je bila tudi vožnja s skuterji do šestdeset kilometrov oddaljenih slapov. Zadnjih deset kilometrov so se peljali po makadamu in prišli na cilj čisto zaprašeni.

V Kambodži jima je bilo zelo všeč, izjema so bili nekateri predeli, ki so manj turistični. Ogled Kambodže pa toplo priporočata vsem, ki radi potujejo.

Rina Medjič

Foto: osebni arhiv Mire Siljan

FOTOREPORTAŽA

Zanimiva dežela preprostih ljudi

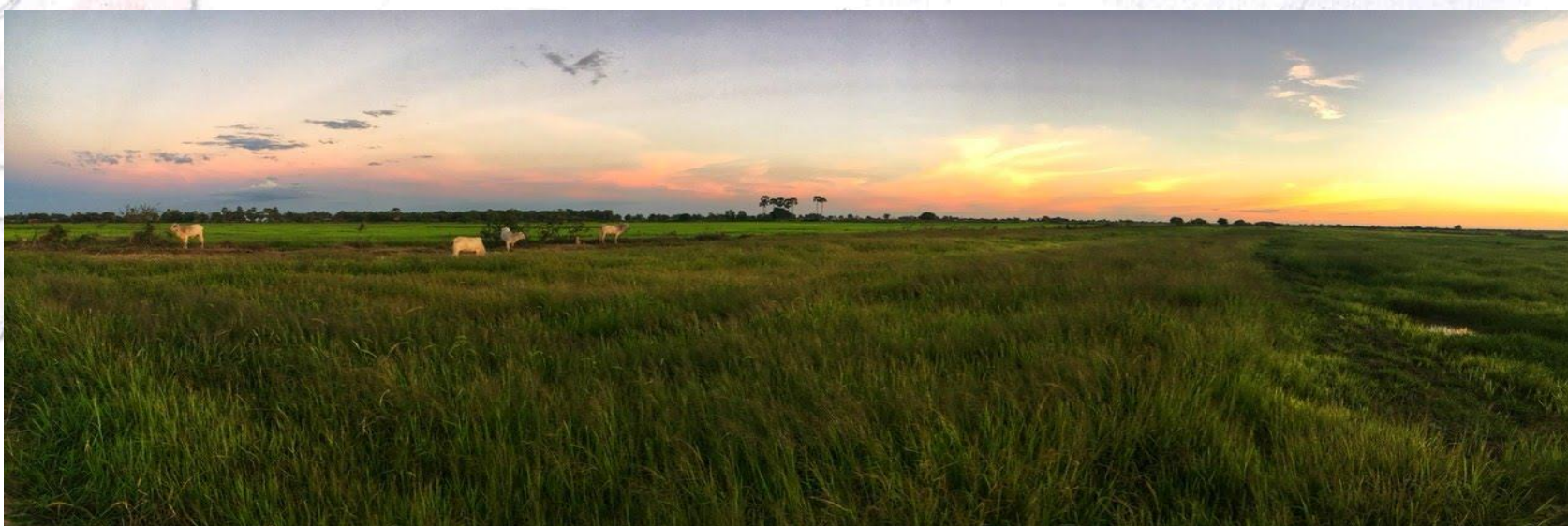
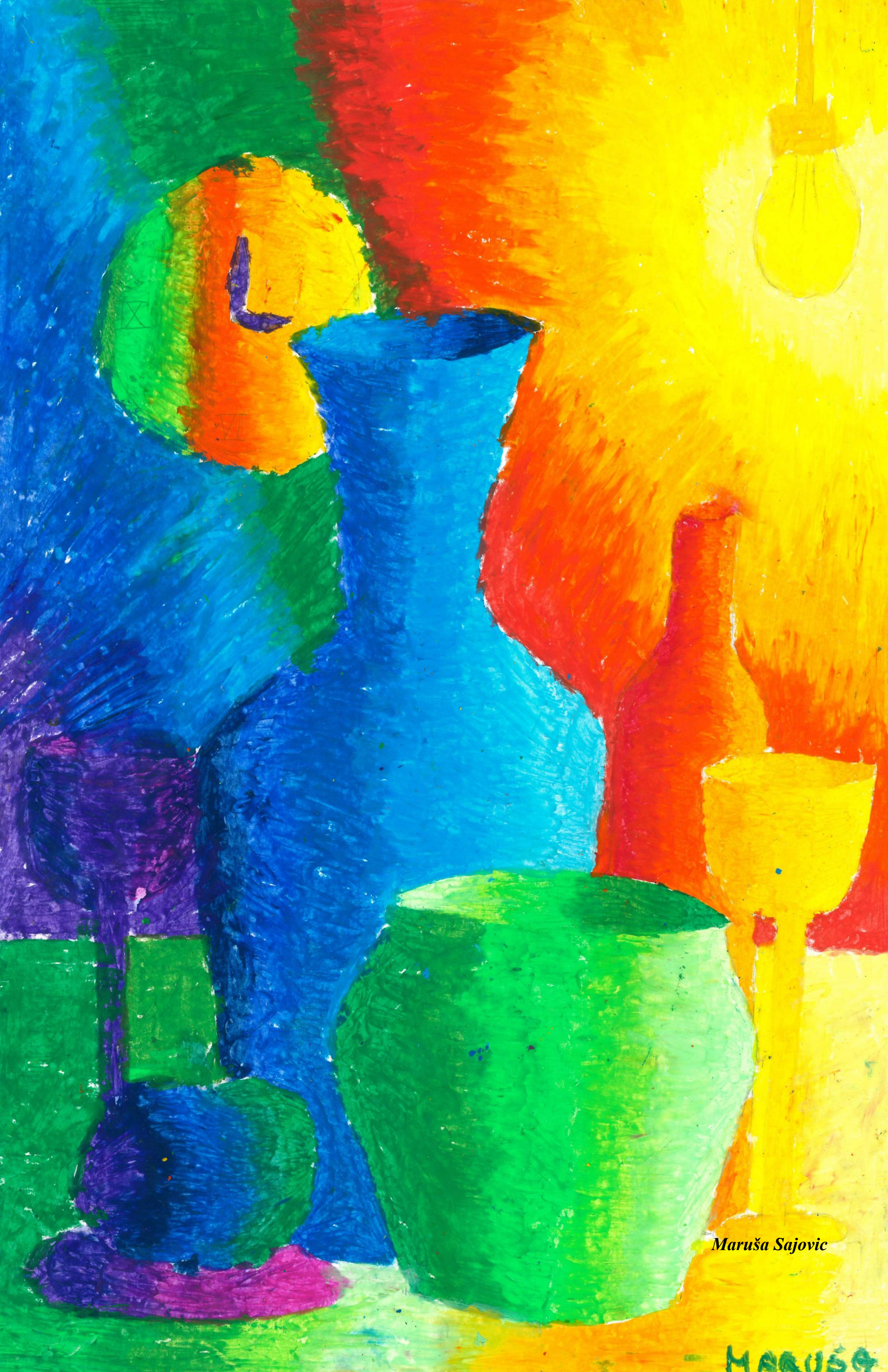

Foto: osebni arhiv Mire Siljan

Maruša Sajovic

MARUŠA

INTERVJU Z ...

»Šport napreduje iz leta v leto«

Ob dnevu zdravja smo v vseh naših šolah pripravili različne delavnice. Ob tej priložnosti smo v goste povabili tudi znanega in uspešnega deskarja na snegu Roka Marguča. Povedal je marsikaj zanimivega. Ob koncu smo ga prosili še za intervju za šolski časopis. Kljub stiski s časom se ga je z veseljem udeležil.

Deskanje na snegu je mlad šport. Vas je kdo posebej navdušil zanj?

Pri petih letih sta me starša postavila na desko. Treniral sem še druge športe, to sta bila košarka in rokomet. Nekega dne pa so me povabili na trening deskanja in takrat se je vse skupaj začelo.

Če se ne bi ukvarjali z deskanjem, bi trenirali kateri drug šport?

Kar se tiče mene, športa in mojih dosežkov, se mi zdi deskanje odlično. Če pa bi se danes še enkrat moral odločiti za to, nisem več tako prepričan. Še posebej če pogledam nazaj na sam začetek, se mi šport ni zdel tako razvit, veliko je še bilo rezerve. Dandanes pa šport napreduje iz leta v leto in s tem je borba vedno večja.

Gibanje zagotovo predstavlja vaš način življenja. Se poleg deskanja – seveda neprofesionalno oz. netekmovalno – ukvarjate še s katerim drugim športom ali rekreacijo?

Da, seveda. V poletnih dneh kajtam na vodi s padalom. To mi je res v užitek. Drugače pa ogromno športa vnesem v kondicijsko pripravo, vse od kolesarjenja, »downhilla« do pohodništva. Vse si organiziram tako, da mi šport, s katerim se ukvarjam čez poletje, pride prav pozimi, ko je čas za tekme.

Večina ljudi prosti čas nameni ukvarjanju s športom ali z rekreacijo. To jim predstavlja sprostitev po napornem delovnem dnevu. Kaj

vi kot športnik počnete v prostem času, kolikor ga seveda imate? Kaj vas sprošča?

Šport zagotovo sprošča. Ko se ukvarjaš z njim, se znebiš vse napetosti in kar se tega tiče, je super! Predstavlja mi del vsakdana. Namesto da grem v službo, se odpravim na trening. Če primerjam svoj vsakdan s tem, da bi moral osem ur sedeti v pisarni, je to zagotovo veliko bolje.

Za vami je že kar nekaj uspehov. Katerega bi izpostavili kot svojega najljubšega? Kateri vam največ pomeni oz. ste nanj najbolj ponosni?

Uspehi so vedno bili in vedno so. Najboljši pa je tisti zadnji, ko stojiš na odru za zmagovalce, saj je ta najbolj svež. Ravno ti uspehi so odraz tega, kako se trudiš iz leta v leto, dan za dnem, da bi bil vedno boljši. So nekakšna motivacija, ki te žene v nove izzive.

Vaša starša sta povezana s športom. Menite, da je zgled staršev na splošno pomemben pri športni vzgoji otrok?

Da, zagotovo. Podarijo ti nekakšne vrednote, a ne samo športne, temveč tudi tiste, ki jih potrebujemo celo življenje. Te so nam dane skozi proces vzgoje in kasneje v življenju pridejo zelo prav.

Tudi sami ste oče. Si morda želite, da bi vaša hči šla po vaših stopinjah? Bi jo podprli pri tem?

Ne (smeh). Zakaj ne? Šport je super, dokler je dan lep, dokler so uspehi. Velikokrat pa se zgodi ravno obratno. Razmišljam o tem. A zagotovo ji bom dal širino, ji pokazal čim več različnih športov in med drugim tudi glasbo, skratka vse, in ji prepustil odločitev.

Kakšen je vaš pogled na prihodnost? Kaj še imate v načrtu na športnem področju?

Štiri leta še zagotovo nameravam ostati v tem športu. Prav tako bodo naslednje leto izbirali kandidata za olimpijske igre 2026. Želim si, da bi Evropa končno dobila kandidaturo olimpijskih iger, ker bi to pomenilo, da bi bile moje prve olimpijske igre nasploh v Evropi in to celo v Schladmingu. V tem primeru bi zagotovo še deskal do leta 2026.

Zaradi tekmovanj veliko potujete po svetu. Kje ste se do zdaj počutili najbolj prijetno in sprejeto kot tekmovalec?

Ne gre za to, kako si sprejet pri organizatorjih, saj se vedno potrudijo po najboljših močeh. Gre za države, ki so mi ljubše. To sta na primer Japonska in Kanada. Potem so tu tudi države, ki niso tako zanimive, na primer Rusija in Koreja. Rusija je država, kjer je deskanje zelo razvito, vendar je zaradi velikosti težko vse urediti.

Katera država ponuja po vašem mnenju svojim tekmovalcem najboljše pogoje za ukvarjanje s športom?

Mislim, da imajo vse države zelo dobre pogoje. Odvisno pa je, kako poskrbijo za vrhunske športnike. Pri državah, ki imajo več denarja, je to bistveno lažje. To so na primer Nemčija, Avstrija, Švica. Pri njih je to drugače, saj so tudi bolj razvite. Če pa se želiš ukvarjati s športom na profesionalni ravni, je vse skupaj večinoma omejeno. Drugače pa je šport navsezadnje gibanje in tako bi moral biti tudi predstavljen, saj se lahko rekreiramo povsod.

Kam bi uvrstili našo državo? Ste zadovoljni z njenim odnosom do deskarjev na snegu?

Glede na situacijo, ki jo imamo v Sloveniji, je za šport poskrbljeno tako, kakor je. S sistemom, ki ga imamo, se je treba pač sprijazniti. Šport je vedno povezan tudi z gospodarstvom. Bolj kot je močno, več lahko vloži v šport. Na primer Slovenija nima tako močnega gospodarstva kot Nemčija, a ima enako uspešne športnike. Vendar se težko primerjamo s tujino, saj nas je navsezadnje le dva milijona.

Brez navijačev ni športa. Kako vidite njihovo vlogo na svojem športnem področju?

V bistvu se vse skupaj dela zaradi navijačev.

Zaradi nepredvidljivosti pa je šport še bolj zanimiv.

Pri treningih in na tekmovanjih se zagotovo veliko dogaja. Nam lahko zaupate kakšno zanimivo prigodo, ki se vam je zgodila?

Huh, prigod je zelo veliko. Zgodilo se je že tudi, da je plaz zaprl cesto in zato nismo mogli na tekmo. V Gruziji so na primer odpovedale žičnice, ne glede na to, da veljajo za najbolj varno prevozno sredstvo. Marsikaj se dogaja, vendar se trenutno ne moram spomniti vsega.

In za konec ... Kaj bi svetovali mladim, ki razmišljajo, da bi se začeli ukvarjati z deskanjem na snegu?

Menim, da je to super. Še posebej zato, ker se šport »dogaja« v naravi. Pri tem je vreme tisto, ki ti včasih da, včasih vzame. Včasih sneži, včasih lahko vidiš gore. Ti jutranji pogledi so res nekaj najbolj prijetnega.

Hana Obrez

Foto: Miha Matavž

Pri petih letih sta me starša postavila na desko. Treniral sem še druge športe, to sta bila košarka in rokomet. Nekega dne pa so me povabili na trening deskanja in takrat se je vse skupaj začelo.

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

Obilo dogodivščin

Učenci petih razredov naših šol so se tudi letos odpravili v zimsko šolo v naravi. Tokrat so svoje vtise in doživetja za šolski časopis zapisali učenci matične šole.

Ponedeljek, 5. marec 2018

Zjutraj sva z bratom vstala in se oblekla. Mama nama je pokazala, v katerem predalu je kaj. Nato sva odšla še v šolo po copate.

Z avtobusom smo se odpeljali na Roglo. Tam smo razpakirali prtljago in šli na kosilo. Po kosilu smo se napotili v kočo, kjer smo se pripravili za smučanje. Spustili smo se po strmini in se vmes trikrat ustavili. S sedežnico smo se spet vrnili do vrha. Ko smo prispeli v kočo, smo čakali na učno uro. Kasneje so nam povedali, da učna ura odpade. Zato smo šli kar na večerjo. Po večerji smo šli v telovadnico, kjer smo se razgibali.

Vrnili smo se v kočo, se umili, oblekli v pižamo in odšli spat.

Matija Zupan

Torek, 6. marec 2018

Zbudile smo se ob sedmih zjutraj. Zala je šla na stranišče, in ko se je vrnila, je močno zaloputnila z vrati. Vrata so se zataknila in nismo mogle iz sobe. Učitelji so jih poskušali odpreti, a ni šlo. Do takrat, ko so prišli mojstri, smo bile že močno prestrašene. Končno jim je uspelo in lahko smo šle na zajtrk.

Po zajtrku smo šli smučat. Ob vrnitvi smo morale pospraviti sobo. Sledilo je kosilo in potem spet smučanje. Večerja je bila zelo dobra. Ob 19. uri je bil na vrsti kino. Gledali smo film Gremo mi po svoje 2. Po ogledu smo se odpravili spat.

Tina Vodišek

Sreda, 7. marec 2018

Napočil je nov dan za smuko. Najprej smo odšli na zajtrk, ki je bil odličen. Pripravili smo se za smučanje.

Na smučišču smo najprej pobrali Evino palico in smučali naprej. Smuka je bila odlična, prav tako vreme. Imeli smo kosilo in potem smo spet smučali. Vozili smo po različnih progah in se veliko naučili.

Prosti smo bili dve uri, potem smo odšli na večerjo, ki je bila zelo dobra. Po večerji smo se umili in zaspali.

Janja Verdel

Četrtek, 8. marec 2018

Zbudila sem se zelo pozno. Po zajtrku smo šli na smučanje. Sledilo je kosilo, nato pa spet v pancerce. Ker je vsem šlo dobro na smučišču, smo se v sobah lahko igrali družabne igre in pisali dnevnik.

Večerjali smo v hotelu, ker je iz naše jedilnice nastal bazen. Morali bi v disko sobo, ampak se je nekaj zalomilo, tako da nismo mogli iti. To mi vseeno ni pokvarilo dneva.

Eva Bezgovšek

Petek, 9. marec 2018

Zjutraj smo spet rutinsko vstali in se že pripravljali, da gremo smučat. Jaz sem se že veselil odhoda domov, da vidim starše in dom. Izkazalo se je, da nimamo časa za smučanje, zato smo namesto tega šli na pohod.

Ko smo se vrnili, smo v avtobus zložili smuči in naložili prtljago, ki smo jo večinoma spakirali že prejšnji dan. Odpravili smo se z Rogle proti Laškemu. V avtobusu smo se zabavali in hitro smo bili na cilju, kjer naju je z bratom že čakal oče. Prtljago smo dali v prtljažnik ter šli po pico. Kasneje se je tudi mama vrnila iz službe in bila je vesela, da sva se vrnila. Pojedla sva večerjo, se stuširala in šla v posteljo.

Miha Zupan

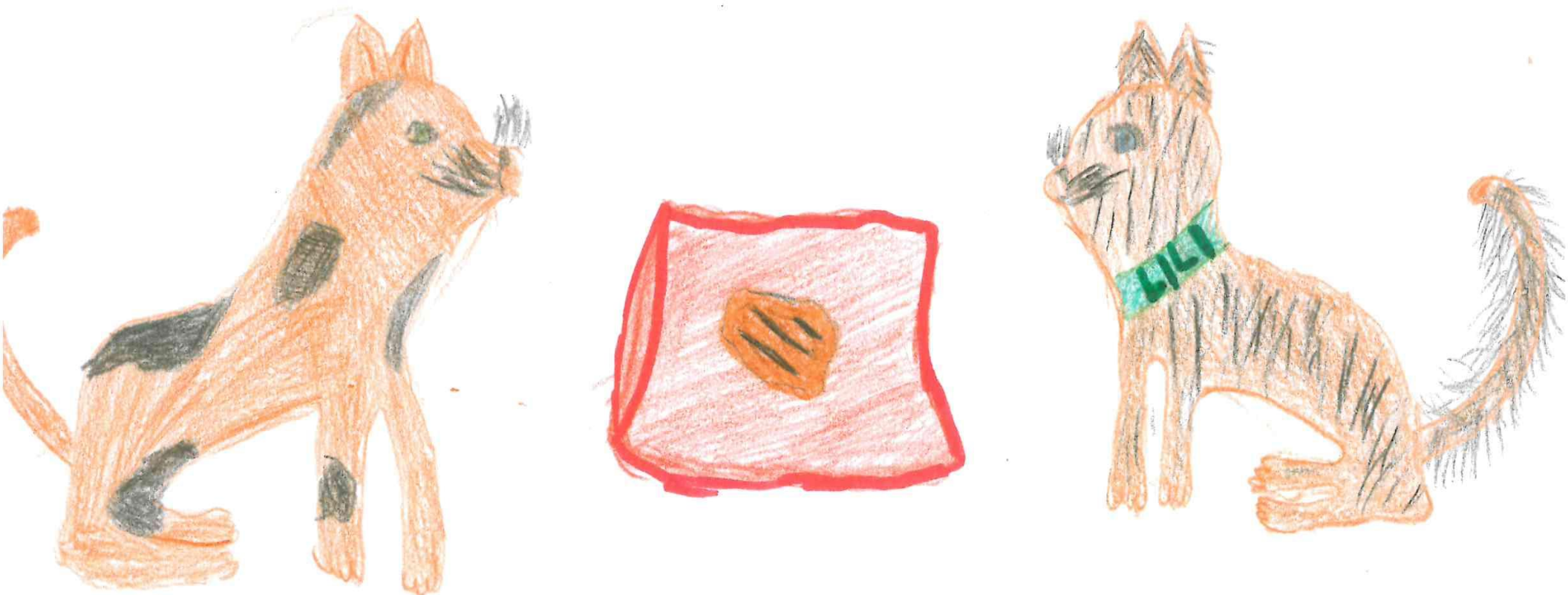
Na Rogli mi je bilo všeč. Nikoli še nisem smučala na takšni progi. Vesela sem, da mi je uspelo. Učitelji so bili prijazni in zelo potrpežljivi, čeprav smo bili tudi nagajivi. Tudi svoje sošolke, ki so bile z mano v sobi, sem bolje spoznala. Kraj je čudovit in hrana je bila dobra. Komaj čakam, da gremo spet.

Ana Cvibošek

JAZ SEM SIAMSKA MUCA

Včeraj sem imela super dan, saj sem spoznala novega prijatelja. Naredili pa so mi tudi masažo. Položili so me na posteljo in me s tistimi velikimi prsti, ki jih imajo ljudje, zmasirali po hrbtu in trebuščku, kar je nekaj najboljšega na svetu. Za kosilo sem jedla kosmiče in za večerjo ribice. Moj novi prijatelj pa je jedel samo meso. Fuuuj! No, ko sva se dobro spoznala, sem ugotovila, da je včasih dobro pojesti tudi kakšen košček prepovedanega mesa. Zato sva od takrat naprej zmeraj skupaj pojedla cel velik zrezek. Nisem vedela, kako je to dobro, in ne bi vedela, če ne bi spoznala smetiščnega muca, ki je zdaj moj najboljši prijatelj.

Avtorica: Neli Kajtna, 5.a, PŠ Debro

DAN ZDRAVJA/ČISTILNA AKCIJA

Sodelovanje vseh generacij

V šoli me je učitelj Andrej Gobec prosil, če lahko grem fotografirat čistilno akcijo v Laškem. Z učiteljem sva odšla pred nekdanji hotel Savinja, kjer je bil štart čistilne akcije. Moja naloga je bilo fotografiranje pobiralcev smeti na bregovih Savinje od pivovarne do Thermane.

Ker še nisem nič jedel za zajtrk, sem stekel v šolo. Srečal sem sošolki Glorio in Nejko in skupaj odšli na malico. Onidve sta fotografirali po šoli. Nato sem odšel nazaj na čistilno akcijo, kjer sem srečal še eno fotografinjo, in sicer Julijo.

Pred začetkom čistilne akcije je prišel še župan in imel uvodni govor. Med uvodnim govorom sva z Julijo naredila še nekaj fotografij. Nato smo končno pričeli s čistilno akcijo. Smeti je bilo zelo veliko. Našel sem vse, kar mi je padlo pamet – od tetrapakov sokov do tabel s Piva in cvetja ter celo čips.

Potem se lahko zamislimo, kako mi hrano stran mečemo, medtem ko je v Afriki sploh nimajo.

Pomagali so vsi, od najmlajših otrok do najstarejših občanov. Celo nogometaši iz Nogometnega kluba Laško in glasbeniki iz Glasbene šole Laško-Radeče. Tudi umetniki so na ta dan prenavljali svoje prostore. Vse so prenavljali, poleg vsega so še ustvarjali, saj so vendar umetniki. Tako da je Laško čisto po

prenovi. Ker sem naredil fotografije na bregovih Savinje, sem odšel še fotografirat delo pri šolskem čebelnjaku.

Ugotovil sem, da niso samo čebele marljive, ampak tudi ljudje. Niso pa čistili pri zdravstvenem domu, kjer je bilo najbolj onesnaženo. Tam je bilo vse mogoče, od steklene volne do odbijačev za avto. Ker sem že vse pofotografiral, sem odšel v laški muzej, kjer je bila fotografska razstava, in sem se še malo izobraževal o fotografiranju. Ko sem prišel iz muzeja, sem videl še dva svoja prijatelja Miho in Filipa. Z njima sem se sprehodil po parku do Jagoč in nazaj. Na poti tja sem našel še veliko odpadkov. Ko sem šel nazaj proti središču Laškega, sem srečal Julijo. Kmalu zatem naju je našel učitelj Andrej Gobec in skupaj smo odšli nazaj v šolo. V šoli smo pogledali fotografije, ki so nastale. Vmes sem odšel na kosilo, kjer sem pojedel makaronovo meso in za sladico grški jogurt.

Ob 12.00 sva z Julijo odšla nazaj na čistilno akcijo, kjer je vse udeležence čakala zastoj topli malica. Vzel sem piščančjo obaro in jabolčni zavitek ter sok. Sedel sem zraven članov nogometnega kluba, kjer sta bila tudi moja prijatelja Žiga in Tilen. Ko sem pojedel malico, sem odšel domov in s tem končal ta dan.

Jure Šantej, foto: Boris Vrabc

Lija Kolar

KNJIŽNICA LAŠKO

Branje = neskončno potovanje

Kadar beremo, se nam odpira nov svet: vstopimo v drugo deželo, živimo z literarnimi junaki, lahko letimo, premikamo gore, se odpravimo na pot okoli sveta ...

Veseli smo, da so se učenci OŠ Primoža Trubarja Laško prijavili na naše bralno tekmovanje Branje = neskončno potovanje in da so se izkazali kot izvrstni bralci. Sodelujočih bralcev je bilo kar 46. V predizboru so učenci matične šole, podružnice Vrh nad Laškim in debrske enote glasno brali po dve besedili (eno leposlovno in eno strokovno) pred komisijo, ki so jo sestavljale učiteljica Mojca Povše ter knjižničarki Martina Ajdnik in Barbara Rančigaj. Komisija je ocenjevala, ali je bilo branje tekoče, kakšna je bila interpretacija in kakšno je bilo razumevanje prebranega, ter na podlagi tega opravila izbor finalistov.

Med vsemi bralci smo, ne zlahka, saj so vsi krasni bralci, izbrali devet finalistov (tri četrtošolce, tri petošolce in tri šestošolce). To so bili Ivo Brod, Amelie Dejak, Ana Potočnik, Miha Jančič, Gal Jazbinšek, Špela Ojsteršek, Tadej Medved, Ula Rezec in Nejc Teršek. Ker je april mesec knjige – 2. april je rojstni dan danskega pravljicarja Hansa Christiana Andersena in mednarodni dan knjig za otroke, 23. april pa je svetovni dan knjige, ko obeležujemo tudi slovenske dneve knjig in noč knjige – smo se odločili, da bomo finale tekmovanja priredili 10. aprila, skoraj na sredini »prazničnega« meseca.

Devet finalistov je bralo Andersenovo pravljico Svinjski pastir. To so dobili vnaprej, da so se lahko na branje pripravili. Ocena branja je bila tokrat sestavljena iz ocen vrstnikov in ocen komisije odraslih bralcev, ki so jo sestavljali Vera Naglič, Nina Pader Topole in Luka Belej. Tudi tokrat je bila odločitev zelo težka, a vendar smo dobili tri carje neskončnega branja – četrtošolko Ano Potočnik, petošolko Špelo Ojsteršek in šestošolca Nejca Terška, ki jim še enkrat iskreno čestitamo.

Finala Branje = neskončno potovanje ne bi bilo brez tesnega organizacijskega sodelovanja z učiteljico Mojco Povše. Z ubranim petjem je v

nas prebudil še bolj pomladno razpoloženje MPZ Trubadurji pod vodstvom učiteljice Mateje Škorja. Valentina Pavlinc je s pesmijo Oj, ti ljubi Avguštin (ki se ponavlja v pravljici Svinjski pastir) poskrbela za glasbeno kuliso z igranjem na klavir. S prebiranjem pomladnih pesmi so nas navdušile mlade recitatorke pod mentorstvom učiteljice Mojce Povše. Naš projekt Branje = neskončno potovanje so v smislu zanimivega in uspešnega promotorja branja ocenili tudi pri Društvu Bralna značka Slovenije. Vsem devetim finalistom so poklonili knjige, ki jih bodo spominjale na naše prvo bralno tekmovanje. Carjem branja je Knjižnica Laško podarila bralne lučke, saj se še predobro spominjamo dni, ko nas je radovednost, kaj se bo zgodilo v knjigi, pripeljala do nočnega branja pod odejo. Prav vsi sodelujoči tekmovalci so dobili priznanje in drobceno pozornost (če je kdo manjkal na prireditvi – priznanje s pozornostjo še vedno čaka nanj v naši knjižnici). Ker je bralno tekmovanje odlično uspelo, upamo, da ga bomo izvedli tudi v prihodnjem šolskem letu – k sodelovanju želimo vključiti tudi OŠ Antona Aškerc Rimske Toplice in OŠ Marjana Nemca Radeče. Naj še zadnjič čestitamo vsem pogumnim in izvrstnim bralcem, ki ste sodelovali pri tekmovanju, a naj vas opomnimo: ne beremo, da bi čim prej odložili knjigo, niti da bi drugim dokazali, kakšni carji smo, ker beremo. Prav vsi, ki ste tekmovali, in vsi, ki beremo, smo carji branja!

Želimo vam, da bi bili zadnji dnevi tega šolskega leta čim manj stresni in da bi bile prihajajoče počitnice polne lepih dogodivščin. Da pa ne bi pozabili na branje, vas že zdaj prav lepo vabimo k sodelovanju pri poletni bralni akciji Poletni bralci, ki je namenjena vsem učencem osnovne šole in poteka med poletnimi počitnicami. Se vidimo v Knjižnici Laško.

Jerica Horjak

FOTOREPORTAŽA

Navdušeni bralci

Jerica Horjak

MŠ LAŠKO

Zelo rad oziroma rada berem ...

Eva Pinter: Zelo rada berem zgodbe o detektivih in znanstveni fantastiki. Knjige so moje prijateljice. Mislim, da veliko otrok premalo bere. V knjige se zelo vživim. V knjigah je svet, kjer se lahko sprostiš. Rada grem v knjižnico in si tam izposodim veliko knjig. Preberem jih še prehitro. Tudi veliko odraslih ne bere dovolj, ker imajo preveč dela.

Tadej Medved: Zelo rad berem predvsem pustolovske in domišljajske knjige. Malo manj rad berem akšne romane ali zgodovinske zgodbe. Kker imam rad branje, sem se prijavil na bralno tekmovanje in bil drugi najboljši bralec iz šestega razreda. V našem razredu se malo bere, beremo večinoma za bralno značko in domače branje.

KNJIŽNICA PŠ DEBRO

Moj prijatelj Piki Jakob na športnem dnevu

V sredo, 7. marca, so šolsko knjižnico v PŠ Debno ponovno obiskali otroci iz vrtca.

Tokratna tema je bilo gibanje, na vrsti pa sta bili zgodbici Kdo je Piki in Športni dan iz knjige Kajetana Koviča Moj prijatelj Piki Jakob. Otrokom sem zastavila uganko o medvedu. Nato so prisluhnili zgodbicama. Pridno so poslušali. Nato so ob ilustracijah v knjigi pripovedovali o Pikiju Jakobu in o tem, kako je potekal športni dan v medvedji šoli. Pogovarjali smo se o pomenu in pomembnosti gibanja za zdravje, o

različnih igrah, športih in drugih dejavnostih, pri katerih se lahko razgibamo. Otroci so opisovali, kako se sami najraje gibajo. Za konec je vsaka skupina prisluhnila še pesmicama Stari medo Otona Župančiča in V medvedji šoli Kajetana Koviča.

Ob novi pravljici se bomo ponovno družili v šolski knjižnici v aprilu.

Lidija Toplišek

Anja Selic

ANJA SELIC A.B.

PŠ DEBRO

Moja mama

Učenci 2.b-razreda podružnične šole Debro so razmišljali, kaj bi lahko zapisali o svoji mami. Zakaj jo imajo radi? Nastali so zanimivi zapisi.

Rad te imam, ker si prijazna.
 Rad te imam, ker mi pomagaš.
 Rad te imam, ker imaš črne lase.
 Rad te imam, ker se igraš z menoj.
 Delaš na policiji.
 Zelo pozno prideš domov.
 Z atijem te imava zelo rada.
 Imaš rada rože.

Tilen Frece

Mami ima temno rdeče lase. Dela v Thermani. Visoka je meter in pol. Všeč mi je, ko se igrava, in njej tudi. Najraje ima, da gremo na sprehod in nabere rožice. Ime ji je Sandra. Zelo je prijazna, ker me preseneti. Moja mami ima rada roza barvo. Vrne se včasih zvečer. Mami mi pomaga in je lepa.

Rok Gašperčič

Mami ima rada Markija, mene in atija. Rada se igra s psičkoma. Je rada zunaj in ima rada zimo. Moja mami je prijazna. Z njo igra karte. Igra se z menoj. Ima rada Alo in Amelijo. Mami se z menoj žoga. Rada gleda televizijo. Ima rjave lase.

Neža Jančič Kokotec

Moja mami je zelo prijazna. Dela v mislinjski šoli. Ima rdeče lase in je pametna. Uči višje razrede. Ko ima delo, pride včasih pozno. Vozi me na nogomet. Zelo je prijazna, z atijem jo imava rada. Včasih gre v šolo v naravi, dolgo je ni nazaj. Ko je bolna, igra karte. Zelo lepo skrbi zame. Zelo dolgo popravlja teste. Ko je toplo, se rolava. Igrava ročni nogomet. Rad jo imam takšno, kot je.

Jaša Knez

Moji mami je ime Marinka. Je prijazna. Zelo jo imam rada. Ima rada rože. Dela v trgovini, ima svojo polico. Na polici ima kruh. Rada hodi v trgovino z oblačili. Rada hodi na morje. Seveda se rada tudi sonči. Tudi rada pije kavo. Ima lepe lase, ki so pobarvani temno rjavo in rdeče. Zelo jo imam rada.

Lara Pavlovič

Moja mami je zelo pametna. Je zelo prijazna. Ima rada mene in brata. Moja mami ima rada rože in atija. Je dobrosrčna. Ima rada ptice, pomlad in poletje.

Julij Mrgole

Moja mami ima črne lase. Všeč ji je roza barva. Moji mamici je ime Tatjana. Ima čisto svoj avto. Mami, rada te imam.

Zoja Ojsteršek

Moja mamica ima dolge rjave lase. Zelo rada ima mene in mojega brata Lukasa. Moja mami se zelo rada sonči poleti, pozimi pa smuča. Skupaj se kaj igra ali peče pecivo. Moja mami ima sestro Petro. Moji mamici je ime Klavdija. Stara je trideset let. Hodi v službo. Dela v Laškem v frizerskem salonu. Zvečer igra človek, ne jezi se ali enko. Tudi kdaj skupaj radi pogledava nadaljevanko Usodno vino in Reko ljubezni. Zelo rada gre k moji babici. Kadar grem k babici ali k atiju, me pokliče, kako sem. Jaz sem jo tudi poklicala v bolnico, ko je rodila bratca Lukasa. Zelo jo imam rada takšno, kot je.

Lana Selič

PRVA POMOČ

Območno tekmovanje ekip prve pomoči

V soboto, 7. aprila, je bilo v OŠ Marjana Nemca Radeče območno tekmovanje enot prve pomoči. Tekmovalo je osem ekip (dve ekipi iz OŠ Marjana Nemca Radeče, štiri ekipe iz OŠ Antona Aškercia Rimske Toplice in po ena ekipa iz MŠ Laško in PŠ Debro).

Zmagala je četrta ekipa OŠ Antona Aškercia iz Rimskih Toplic, ki se je 21. aprila pomerila na regijskem tekmovanju v Šmarju pri Jelšah. Ekipa MŠ je na območnem tekmovanju dosegla sedmo mesto in močno pomlajena ekipa PŠ Debro osmo mesto. Razlike med ekipami niso bile velike.

PŠ Debro so zastopali Žan Špiler iz 9.aD, Nika Bezgovšek iz 6.aD, Gorazd Gal Kovčan iz 6.aD, Roky Bezgovšek iz 4.bD, Jan Strnišnik iz 4.bD, Enej Romih iz 6.aL in Jani Padežnik iz 6.aL.

MŠ so zastopale Julija Teršek iz 8.bL, Ana Klanšek iz 8.bL, Ivona Duraković Djordjević iz 8.bL, Alina Brižič iz 8.bL in Mihaela Herman iz 8.bL.

Iskrene čestitke vsem za odlično izvedbo in veliko teoretičnega in praktičnega znanja.

Milena Žohar in Dragica Derić

Prva pomoč je neposredna zdravstvena oskrba, ki jo dobi poškodovanec ali nenadno oboleli na kraju dogodka ali čim prej po njem.

**RDEČI KRIŽ SLOVENIJE
OBMOČNO ZDRUŽENJE LAŠKO – RADEČE**

PRIZNANJE

ekipi prve pomoči

**OŠ PRIMOŽA TRUBARJA LAŠKO
PODRUŽNIČNI ŠOLI DEBRO**

**za sodelovanje na XI., območnem tekmovanju
osnovnošolskih ekip prve pomoči 2018
v laški in radeški občini**

Kraj

Radeče

Datum

7. aprila 2018

Podpis

GLASBENA OLIMPIJADA

Zlato in srebrno priznanje

V nedeljo, 11. marca, je bilo državno tekmovanje na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Udeležili sta se ga tudi učenki naše šole, in sicer devetošolki Brina Klinar in Hana Obrez.

Na tekmovanje se je prijavilo 58 šol iz vse Slovenije. Udeležili so se ga najboljši učenci, ki so prejeli najvišje število točk na šolskem tekmovanju. Tekmovanje je bilo zelo obširno, saj je potekalo v več delih. Tekmovalci so najprej pisali pisni test, ki je bil sestavljen iz zgodovine glasbe. Sledilo je a vista petje, v tretjem delu sta tekmovalki morali izvesti skladbo, za katero sta se lahko predhodno pripravljali z mojo pomočjo. Brina Klinar je zapela znano ljudsko pesem Kaj ti je deklica, Hana Obrez se je predstavila z umetno pesmijo, znano popevko z naslovom Ti si moja ljubezen. Zadnji del tekmovanja je potekal v Kazinski dvorani. Tam so učenci predstavili svojo

skladbo, ki so jo s pomočjo mentorja pisali dva meseca. Učenki sta pokazali zelo dobro umetniško plat na področju ustvarjanja, saj sta prvič napisali skladbo. Hana Obrez je napisala skladbo z naslovom Obrazi, skladba je napisana za klavir, glas in violino, Brina Klinar pa je ustvarila skladbo z naslovom Polnoč v Parizu, ki je napisana za klavir in klarinet. Skladbe so bile izvedene na dan tekmovanja v živo v Kazinski dvorani v Ljubljani pred polno dvorano. Brina Klinar je osvojila 5. mesto in prejela zlato priznanje, Hana Obrez pa srebrno. Obema učenkama čestitamo za izvrsten rezultat.

Anita Plazl

ŠOLSKA SVETOVALNA SLUŽBA

Obisk ameriških gostov

Da bi popestrili dejavnosti učencev pri delovanju šolskega parlamenta, smo v našo šolo povabili gostjo iz Združenih držav Amerike, in sicer študentko ameriške ambasade, ki trenutno biva v Sloveniji.

Z njo je prišel tudi član marincev Eddie. Predstavila sta svojo državo, navade in nasploh življenje v Ameriki. Predstavitev je bila zelo zanimiva, potekala je v angleškem jeziku. Učenci so z zanimanjem poslušali. Imeli so pripravljena vprašanja glede šolstva in šolskega sistema, kar je tudi letošnja tema šolskega parlamenta. Nekateri učenci so se kar sproti vključevali v pogovor.

Našemu povabilu so se odzvali tudi učenci, predstavniki šolskega parlamenta iz Osnovne šole Antona Aškerc Rimske Toplice, z mentoricama. Srečanje se je končalo s sproščenim pogovorom med učenci in preizkušanjem arašidovega masla, ki sta ga podarila gosta.

Saša Frece

Foto: Rina Medjić

LIKOVNA UMETNOST

PŠ DEBRO

Pasavček – Red je vedno pas pripet

V Podružnični osnovni šoli Debro v letošnjem šolskem letu poteka projekt Pasavček v sodelovanju z Javno agencijo Republike Slovenije za varnost prometa in s Svetom za preventivo in vzgojo v cestnem prometu Občine Laško. Osnovni namen projekta Pasavček je spodbujati pravilno uporabo otroških varnostnih sedežev in varnostnih pasov med vožnjo otrok in tudi odraslih, kar slogan Red je vedno pas pripet jasno sporoča. V projektu so sodelovali učenci 1.b-, 2.a- ter 2.b-razreda.

Celo leto smo učence seznanjale s prometno varnostjo in z njihovim sodelovanjem v prometu. Vsebine prometa smo vključevale v vse učne predmete in jih skušale otrokom približati na razumljiv način.

V torek, 20. marca, smo izvedli zaključek projekta, ki se ga je udeležilo veliko otrok, staršev in starih staršev. Učenci, ki so sodelovali v projektu, so nastopili s kratkim kulturnim programom, vezanim na promet. Zatem so se obiskovalci udeležili delavnic, v katerih so se urili v spretnostih na poligonu, pokazali so znanje o

Pasavčku, se z njim fotografirali. Spoznali so ustrezno rabo otroških varnostnih sedežev in varnostnih pasov. Zanimive so jim bile tudi tehtnice, ki prikazujejo naletno težo. Ta nam pove, koliko smo pri različnih hitrostih (30/50/90 km/h) v trenutku trka (v zid, brez deformacij in krčenja pločevine) dejansko težki oziroma kakšne so sile, ki delujejo na človeka ob trku. Učenci so bili polni novih vtisov. Skoraj dve uri našega skupnega druženja sta hitro minili. Vesele smo, da nam je uspelo. In ne pozabite: »Red je vedno pas pripet.«

*Mateja Škorja, Maja Deželak,
Suzana Oder, Lidija Podmenik
Foto: Rina Medjič*

Varnostni pas in zračna blazina pri trku upočasnita in preprečita gibanje telesa proti trdim delom v vozilu in tako prevzameta velik del sile, ki se sprosti ob trku. Posledice za potnike so blažje, kot bi bile brez uporabe teh varnostnih pripomočkov. (Javna agencija RS za varnost prometa)